

O Sən İdin...

Abdulla Şaiq

© Abdulla Şaiq. Arazdan Turana. Bakı 2003

Mən bir gözəllik heykəli, dilbər, afət bir pəri
Xəyalımda təsvir edər, durardım çoxdan bəri.
Yaraşığı, sevimli bir əndam ölçər-biçərim,
Yanağına, dodağına güldən rənglər seçərdim.
Xəyalımda yaratdığım o gözəllik pərisi,
Qəlbimə çox uyğun, munis görünmüşdü, doğrusu
O lövhəni ürəyimin özəinə nəqş etdim,
Sevdim onu, bir mum kimi eşqinə söndüm, bitdim.
Ara-sıra xəyalımda canlanırkən o afət,
Önümdə sanki titrəyirdi canlı bir həqiqət.
Nurdan yaranmış əlini sallayaraq deyirdi:
“Get, ara bu həqiqəti, taparsan” – söyləyirdi.
Bir sərsəri Məcnun kimi mən də düşdüm çöllərə,
Bu gizli sirri söylərim dağa, daşa, ellərə.
Bir çox rəssam sərgisini dolaşdım ölkələrdə,
Mən o canlı həqiqəti tapmadım heç bir yerdə.
Hər gözəli görüncə mən o lövhəni anardım,
Gündüz günləri, ayları, gecə ulduz sanardım,
Aylar, illər keçdi, ancaq o rəsmə bənzər afət
Tapılmadı. “Yaranmamış böyləsi—derdim—əlbət”.
Ürəyimdə ladin o bir günəş kimi parlayar,
Qızgın sevgi, parlaq ümid, qartal qüvvətli inam
Səslənirdi: Ümidini qırma, haydı, get, ara!
Mən də möhkəm etiqadla arrayırdım daima.
Ox, mələyim, o uğurlu saatda ən nəhayət,
Parladı bir günəş kimi izlədiyim həqiqət.
Şaşqın-şaşqın hey baxırdım, ey qəlbimin əməli,
O həqiqət sən idin, sən, ey gözəllik heykəli!

1919

Veb direktor: Betti Bleyer

Mətni yığdı: Nərgiz Abadi

Veb üçün hazırladı: Ülviyyə Məmmədova

AZERI.org qoyuldu: may, 2004